

015 Rust brengen

Bij een cursus aangaande het Visuele Leersysteem over visualisatie is de opdracht gegeven om in vijf minuutjes een tekening te maken van de plek waar ik op dat moment het liefste zou willen zijn. Ik hoef daar niet zo lang over na te denken. Mijn fijnste plek is namelijk ergens op een hoge, ruige klif aan de westkust van Ierland, uitkijkend over de woest beukende golven van de Atlantische Oceaan, met spelende zeehonden en springende dolfijnen, liefst met een glas Ierse whiskey in de hand en wat traditionele muziek, afspelend via mijn mobiel.

Ik heb het namelijk al in het echt meegemaakt en het heeft een zodanige fantastische indruk op me achter gelaten dat ik steeds weer daaraan terugdenk als het summum van innerlijke rust. Het was tijdens een meivakantie, enkele jaren geleden. Mijn oudste zoon woonde en werkte in Greystones, aan de oostkust, even ten zuiden van Dublin, zou naar Nederland terugkeren, maar had in twee jaar nog niets van het land gezien. En omdat mijn vrouw en ik Ierland een fantastisch land vonden (en nog steeds vinden) boden we aan een week naar de westkust én een week naar de oostkust (ten noorden van Dublin) te gaan om het land verder te verkennen.

En zo kwamen we dus via de Noordzee, Engeland doorkruisend en de Ierse Zee aan in Rosslare waar mijn zoon al aan de kade op ons wachtte. Nu moesten we het land nog door om naar het dorpje Doolin te komen waar we een huisje hadden. De plek die hierboven beschreven staat hebben we die eerste week, vrij toevallig ontdekt: Loophead en dan wel de kliffen bij Loophead Lighthouse. Het was een vrij sombere dag, waarbij het zo bewolkt was dat de regen niet lang op zich zou laten wachten. Nu betekent regen in Ierland vaak een kortstondig buitje waarna het weer vlug droog wordt. We hadden gelezen over uitstapjes met een boot om dolfijnen te spotten in de monding van de Shannon, dus dat werd ons doel van de dag. Helaas bleek het weer te ruig om uit te varen, dus reden we wat doelloos rond op zoek naar fantastische uitzichten waar de golven meters ver omhoog zouden spatten. Die plek is dus gevonden. En ondanks het natuurgeweld aan mijn voeten (nu, ja, enkele tientallen meters beneden mij) kwam ik tot rust, kon ik de natuur ervaren, kon ik mediteren, genieten van het bloeiende Engelse gras, de zingende meeuwen om mij heen, zoeken naar de befaamde Papegaaiduikers die hier broeden (maar op dat moment nog niet), de wind horen fluiten om mijn oren, de zeehonden zien spelen en warempel: enkele dolfijnen (moeders met jong) zien springen van uit de rivier richting de onmetelijke oceaan. Onuitwisbare indrukken samengevat in één plaatje. Geen wonder toch dat ik zo van dit land hou.

Ik ben nog menigmaal naar Ierland terug geweest; heb het hele land min of meer doorgereisd en veel mooie indrukken opgedaan. Maar ze mooi als toen op die klif in Loophead is het nooit meer geworden.

In mijn tuin heb ik deze week een apart plekje ingericht. Ik noem het mijn stiltetuin, waar ik heerlijk kan gaan zitten: mijn ogen sluiten, mijmeren, mediteren, nadenken. En met een goed glas Ierse whiskey en wat muziek kan ik zo terug gaan naar die heerlijke dag, toen op die klif.